

7e JAARG., No. 1 — APRIL 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garraalweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries“
Siddelburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Tijdens zijn bezoek aan Uruguay heeft Z.K.H. Prins Bernhard o.a. een bezoek gebracht aan een „Estancia“, een Zuid-Amerikaanse boerderij.

PERZIË IRAN

Ten Z. van de Kaukasus en de Kaspische Zee ligt het land Perzië, julie wel bekend uit de Bijbelse Geschie-

denis. Dat Perzië wordt tegenwoordig vaak Iran genoemd. (Niet in de war komen met zijn buurman Irak!)

Ken je de hoofdstad van Iran? Juist, dat is Teheran.

Perzië of Iran heeft een vorst, die men niet koning of keizer, maar sjah noemt. Die sjah is onlangs getrouwd met een Perzisch meisje van hoge adel. Bij de bruiloft versierden een schat van Hollandse bloemen, die per vliegtuig waren aangevoerd, de feestzaal.

't Was een mooie dag voor de sjah. Maar... hij heeft ook zijn moeilijkheden. De binnenlandse toestanden waren lang niet alle Perzen naar de zin. En geen wonder.

De bevolking is voor 't grootste gedeelte doodarm. De grond is er namelijk veelal in 't bezit van enkele grootgrondbezitters, die ook heel wat te zeggen hebben in het parlement.

De sjah zelf en de eerste minister, premier Razmara, deden hun best, hierin verbetering aan te brengen. De vorst zelf, die erg rijk is, heeft een groot gedeelte van zijn vermogen weggegeven, en is begonnen met de verdeling van zijn eigen reusachtige landerijen onder de arme boeren.

Dat was een goed begin.

Maar toen hij met zijn ministers een plan opstelde om de arme bevolking van Perzië een beter bestaan te verschaffen, kreeg hij het te kwaad met de grootgrondbezitters. Vooral voor de grondverdeling voelden ze niets. Ze wilden houden, wat ze hadden. Ze werkten tegen. En er viel niet met hen te spotten, want zij vormden samen een soort familieregering, die allerlei baantjes onder elkaar verdeelden of verkochten. Precies zoiets, als in ons land gebeurde in de pruikentijd.

Nog meer tegenwerkers kregen de sjah en Razmara. Misschien weet je, dat Perzië rijk is aan olie, aan petroleum. Per jaar wordt er ongeveer 35 miljoen ton olie gewonnen, die hoofdzakelijk aan West-Europa geleverd wordt. Je zou dus denken, dat Perzië er rijk door wordt. En de olieopbrengst is dan ook één van de voornaamste bronnen van inkomsten voor de regering.

Maar..... de grootste winst gaat naar de olie-maatschappijen, dus naar

het buitenland. Want de rijke, Perzische oliebronnen zijn voor een groot deel in handen van Europeese maatschappijen. Die hebben met Perzië een overeenkomst aangegaan, waarbij ze vergunning kregen de olie te exploiteren. Als vergoeding betalen ze dan per ton gewonnen olie een zeker bedrag aan Perzië.

Zo is daar de Anglo-Iraanse-Olie-maatschappij, die tot 1993 het recht olie te winnen in Perzië. Nu is het waar, dat de buitenlandse maatschappijen veel te weinig betalen voor hun vergunning. En dat veroorzaakte dus ontevredenheid bij de Perzen, vooral bij de Mohammedaanse Nationalisten.

„Jaag die vreemdelingen het land uit”, zeiden ze. „Laten alle winsten in ons eigen land blijven. De regering moet de olievelden nationaliseren”.

Kijk, en daarvoor voelde premier Razmara niets. 't Zou tegen de gesloten overeenkomsten ingaan, die met de oliemaatschappijen gesloten waren. En dan... waar zou men in Perzië de mensen vinden, die bekwaam genoeg waren, om de leiding van de Engelsen en Amerikanen over te nemen? 't Zou een chaos worden en Perzië zou er geen voor- maar nadeel van hebben.

Razmara verzette zich dus sterk.

Toch hebben de grootgrondbezitters en nationalisten het gewonnen.

En wel op een gruwelijke manier.

Razmara ging op zekere dag naar een moskee in Teheran om te bidden. Plotseling kwam een jonge Mohammedaan naar voren en schoot de premier dood. De moordenaar was wellicht hiertoe aangezet door Razmara's vijanden.

Als antwoord op de vraag naar de motieven van zijn daad, vroeg hij terug: „Waarom verkochten jullie het land aan de vreemdelingen?”

Was het misschien de schrik, die toen plotseling alle parlamentsleden er toe bracht om met algemene stemmen te besluiten, de olie te nationaliseren?

Nu schrokken de Engelsen! Haastig deden zij Perzië weten, dat een eenzijdige opzegging van de overeenkomsten onwettig is en dat zij bereid zijn Perzië in 't vervolg de helft van de oliewinst af te staan.

KLEINTJES

KOREA! Het land waar de oorlog woedt: Veel mensen weten niet waar Korea ligt. Jullie natuurlijk wel! Voor degene, die O.E.K. nog niet eerder hebben gelezen, ga ik in 't kort nog even de gebeurtenissen daar vertellen.

Toen Japan zich onvoorwaardelijk overgaf in 1945, werd 't Noordelijk deel van Korea bezet door de Russen, 't Zuidelijk deel door de Amerikanen.

Nadat eerst de Russen en daarna de Amerikanen hun troepen hadden teruggetrokken, begonnen plotseling de Noord-Koreanen Zuid-Korea binnen te trekken. In stilte werden de aanvallers gesteund door de communisten. Maar ook de Zuid-Koreanen kregen hulp.

Na de oorlog hadden de volkeren samen de Organisatie van de Verenigde Naties opgericht, kortweg de „Uno" genoemd. Die Uno ging Zuid-Korea helpen. 't Waren in 't begin vooral de Amerikanen, die 't hard te verduren kregen. Later kwamen er uit bijna alle landen, ook uit Nederland, hulptroepen. Eerst werden de de Uno-soldaten steeds teruggedreven. Later ging het andersom. Toen de Noord-Koreanen tot aan de grens van Mandsjoerije waren teruggedreven, kwamen de Chinese communisten bij honderdduizenden de grens over en moesten de verbonden legers weer het veld ruimen. Op 't ogenblik zijn de laatsten weer aan de winnende hand zodat de grens tussen Noord- en Zuid-Korea, de 38e breedtegraad al

weer bereikt is, ja, zelfs overschreden. En nog willen de Chinezen van geen wapenstilstand of vredesonderhandelingen weten.

Je begrijpt, dat door al dat heen en weer trekken, 't land ongeveer helemaal verwoest is. 't Kost duizenden doden en gewonden, miljoenen guldens aan geld, en nog is 't einde niet in zicht.

En nog keren de volken der wereld zich niet tot God, maar werken vruchteloos in eigen kracht, om aan deze ellende een einde te maken.

ATLANTISCH PACT.

De meeste landen in West-Europa en Amerika kijken angstig naar de steeds groeiende macht van Rusland. Wat zou dit land willen? Aanvallen?

In elk geval wilde men sterk staan, opdat Rusland door hun kracht er van weerhouden zou worden om aan te vallen.

„Eendracht maakt macht" dacht men en daarom sloten bovengenoemde landen een verbond, het Atlantisch Pact. Als één van de bondgenoten werd aangevallen, zouden alle andere landen helpen. Samen zal men een sterk leger vormen, onder één opperbevelhebber, de welbekende Amerikaanse generaal Eisenhower. Hij heeft zijn onderbevelhebbers benoemd en nu moeten straks alle bondgenoten, ook Nederland, zorgen, dat ze troepen leveren voor dat atlantisch leger, voor de vloot en voor de luchtmacht.

Dat men voorzorgsmaatregelen treft,

Als Perzië voet bij stuk houdt, en de Engelsen het land uitwerkt, is de kans groot, dat Rusland er wel voor zal zorgen, dat de vrijgekomen plaatsen door Russen zullen worden bezet.

Ook Amerika ziet wel in, dat in dat geval de Perzische olie een andere kant uit zal gaan vloeien. En dat mag voor geen geld ter wereld. Daarom doen de Amerikanen al hun best, om er

voor te zorgen, dat de Perzische olie ook in 't vervolg naar de Westerse landen blijft gaan, en dat Rusland er geen druppel van krijgt.

Want ook de nieuwe lezers van O. E.K. weten toch al wel, dat het tussen Amerika en Rusland lang geen koek en ei is?

Jullie zullen er nog wel meer van horen.

Ons land is arm geworden. We moeten hard werken om het hoofd boven water te houden. Ons land moet nog veel meer producten uitvoeren. En liefst goed en goedkoop! Het moet concurreren met andere landen. Dat is een moeilijk ding!

Verschillende bedrijven zoeken naar nieuwe wegen, om beste waar op de markt te kunnen brengen.

Onze visserij doet ook haar best. Ze probeert nog groter hoeveelheden vis te leveren.

Vier red-rijen te IJmuiden, Scheveningen en Katwijk hebben een nieuw plan. Een kleine vloot van vier loggers zal een proeftocht maken voor de haringvangst.

De vissersvloot vaart steeds uit in Mei. Dan begint het visseizoen, de tijd van „de Hollandse nieuwe”. Maar er is thans steeds vraag naar verse haring voor de rokerijen en conservenindustrie. Nu wordt deze proeftocht ondernomen, om na te gaan of het mogelijk is, vóór het visseizoen, met

drijfnetten de haring te vangen. De haring, die deze proeftocht zal opleveren, zal niet worden gezouten, doch gaat rechtstreeks naar de rokerijen en conservenfabrieken.

Als deze proef gelukt, wordt het visseizoen voor de loggers aanmerkelijk verlengd. Voor de Nederlandse visserij betekent het winst.

Ook aan de wal worden grote verbeteringen aangebracht. In de rijksvishal te IJmuiden is een zeer kunstige machine in gebruik genomen. Deze machine haalt de graat uit de vis! Ze wordt alleen gebruikt voor de grote rondvis: kabeljauw, schelvis en koolvis. Aan het begin worden de grote vissen ontkopt en verdwijnen in 't binnenste van de 10 m. lange machine. Enkele seconden later komen ze er uit zonder graat en zonder huid in twee moten, die je doen watertanden.

Deze bewerking van de vis noemen we fileren. De machine is dus een visfikeremachine. Ongeveer zes man zijn

is goed, als men maar bedenkt, wat Ps. 33 zegt:

„Schilden, bogen, dolken,
Dapper' oorlogsvolken,
Wijsheid, moed noch kracht,
Kunnen ooit in 't strijden,
Enig vorst bevrijden
Zonder 's Heren macht!”

CONFERENTIE TE PARIJS.

Uit 't vorige heb je wel begrepen, dat er spanning genoeg is in de wereld. Doet men dan niets, om die spanning weg te nemen?

Als die grote machthebbers eens met elkaar de zaken gingen bespreken? Ze wilden 't gaan proberen. De ministers van buitenlandse zaken van Amerika, Engeland, Frankrijk en Rusland, (dat zijn de „Grote Vier”) moesten maar eens samenkomen.

Maar . . . vooraf moeten hun plaats-

vervangers maar in overleg een agenda opstellen, dus een lijst van onderwerpen, waarover de ministers bij hun conferentie zouden moeten praten.

Zo kwamen die plaatsvervangers in Parijs bijeen. De Amerikaan, de Engelsman en de Fransman waren het wel eens met elkaar, maar de Rus kon zich met hun voorstellen niet verenigen. De heren hebben veel vergaderingen gehouden, urenlang gepraat en nog schoten ze maar weinig op. 'k Zal jullie maar niet vertellen, waarover ze 't allemaal niet eens konden worden, want dan is de krant wel helemaal vol. 't Voornaamste zul je nog wel eens te horen krijgen, denk ik.

Maar wat denk je, als de plaatsvervangers al zo'n moeite hebben om een agenda op te stellen, zouden de Grote Vier het op een conferentie over de problemen zelf eens kunnen worden?

nodig, om de ingewikkelde machine van messen, zagen en transportbanden te bedienen.

Als de machine op volle toeren draait, levert ze 2400 ontgrate filets per uur af.

Een Duitser heeft meer dan 25 jaar aan het ontwerpen van deze machine gewerkt!

Weet je wat ook nog een voordeel is? De vishuiden blijven bijna alle onbeschadigd. Men verwacht dat de lederindustrie met deze huiden wel raad weet.

Straks hebben de meisjes nog fijne schoentjes van „vissenleer”!

Nu we het toch over onze visserij hebben, willen we de „Willem Barendsz.” niet vergeten. Je weet toch nog wel iets van dit schip?

De „Willem Barendsz.” heeft het werk in de Zuidpool weer verricht. De jacht op walvissen is thans weer gesloten. Elk jaar mag er een bepaald aantal van deze zeemonsters worden gevangen. Aan Noorwegen worden de gevangen getallen opgegeven. Is 't getal vol, dan is het: stop! Je raadt wel waarom deze maatregel genomen is?

De drijvende traanfabriek kan nu de thuisreis aanvaarden. De berichten over de vangst zijn uitstekend. Er valt te berekenen, dat de „Willem Barendsz.” dit seizoen aan traan en spermolie zal opbrengen f 19.946.880. Je begrijpt wel, dat dit niet alles zuiver winst is. De bedrijfskosten moeten er natuurlijk af. De opbrengst is echter minstens 7½ miljoen groter dan in 1949-'50.

ONDER NARCOSE

Nu je hierboven leest: onder narcose, denk je misschien al aan een ziekenhuis en operaties. Wees maar rustig, we krijgen geen griezelverhaal en laten het ziekenhuis er buiten.

Wel moeten we even naar een gebouw, waar men wel bezig is met flesjes en buisjes, mengsels en gassen. Ik bedoel: het Instituut voor Bewaring en Verwerking van Tuinbouwproducten te Wageningen. Deze lange naam zegt je al heel wat, als je er even bij nadenkt.

Onze kwekers doen hun best. Ze proberen de beste en fijnste producten te leveren. Onze tuinbouwproducten mogen er zijn! Toch hebben de kwekers het tegenwoordig niet gemakkelijk. Ze moeten hun waren ook kwijt tegen een lonende prijs. Even geleden leek het heel moeilijk te worden. West-Duitsland wilde onze producten niet invoeren. (Dat ging in '40-'45 beter) Gelukkig is er vooreerst een oplossing gevonden.

In de tuinbouw is men er steeds op uit om de waren zo goed en vers mogelijk aan de markt te brengen. De werkers met de hand krijgen daarbij steun van de werkers met het hoofd.

In de laboratoria te Wageningen en in de proeftuinen is men steeds bezig met proefnemingen of experimenteren. Hun vindingen kunnen de kwekers gebruiken in het bedrijf.

Natuurlijk zijn er ook proeven, die mislukken of te duur zijn om te gebruiken.

Er zijn proeven genomen om verse snijbloemen te brengen naar Zuid-Amerika en Zuid-Afrika. We hebben tegenwoordig: spinazie in blik, vis in blik, aardbeien in blik. Men probeerde het ook met: bloemen in blik.

Daar zijn veel proeven voor genomen. Als 't zo niet lukt, probeert men 't zus. In het laboratorium gelukte het met siringen in blik. Na 3 weken waren de bloemen mooier nog dan eerst. Maar toen men de resultaten

in de praktijk wilde toepassen, viel het geweldig tegen. Het kwam al met al ook veel te duur.

Een proef met het bewaren van fruit gaf groter succes. In Wageningen

bracht men de appels onder narcose, d.w.z. de vruchten werden bewaard in een gasmengsel van bepaalde temperatuur.

Elke appelsoort heeft zijn eigen narcose-gas. Door allerlei proeven moest men dit vaststellen.

Wat bleek nu? Appels die men gewoon maar twee maand kan bewaren, hielden het onder narcose acht maanden uit. Een prachtig resultaat! De fruit-handel kan het fruit nu zolang bewaren tot ze er op de markt het beste mee terecht kan.

In Goes is de eerste koelcel voor het bewaren van fruit, op deze manier, gebouwd. Het is een ruimte van 14x14x14 meter.

Het blijkt dat het bewaren onder narcose vrij goedkoop is en dat het fruit niet verschrompelt.

Een mooie vinding hé?

Als je dit zo leest, komt heel gemakkelijk de gedachte bij je op: „Wat zijn de mensen toch knap, die dit alles kunnen vinden!”

Ik geloof dat we het toch anders moeten zeggen: „Wat is God groot Die al deze krachten in Zijn schepping heeft gelegd!”

Of als de geleerde, die bij de studie van de bladeren uitriep: „Ik heb Gods voetstappen gezien!”

HONDS-DOLHEID

Sinds 1920 is er in ons land geen geval van hondsdolheid gesignaleerd. De inspectie van de veeartsenijkundige dienst te Overijssel heeft nu toch het signaal: „Weest op uw hoede” gegeven. Er is in ons land nog geen geval bekend, maar langs de Duitse grens in Overijssel is dit wel een feit. Er zijn daarom strenge maatregelen genomen bij de invoer van Duitse honden. Elke Duitse hond moet bij invoer in ons land vooraf tegen hondsdolheid zijn ingeënt. De verklaring van de dierenarts moet worden getoond. Kan men dit niet, dan wordt de hond teruggezonden of vier maanden in een grensplaats in quarantaine gehouden voor rekening van de eigenaar.

't Is geen wonder, dat strenge maatregelen worden genomen, want hondsdolheid is een vreselijke ziekte. Een hond, die deze ziekte heeft, wordt eerst enkele dagen schuw en stil, tot de crisis komt. Het dier breekt dan los en bijt elk levend wezen, dat in zijn buurt komt. Het loopt door tot het van verlamming sterft. Een hond kan wel vier maanden besmet zijn, voordat de ziekte in alle hevigheid uitbreekt.

In 1919 is het gebeurd, dat een Engels officier een aardige Duitse herder meenam naar huis. Het beest zag er zo op 't oog kernegezond uit. Enige maanden later bleek de hond toch besmet te zijn en brak de dolheid plotseling los. Voordat men het beest onschadelijk kon maken had het door zijn beten 179 slachtoffers gemaakt.

Vroeger had men geen middel tegen deze vreselijke ziekte. Van de mensen, die gebeten waren, stierven 40% onder erge pijnen in waanzinnigheid.

Het is Louis Pasteur geweest die de bacillen van de hondsdolheid ontdekte. In 1886 heeft hij een tegengif, een serum, tegen de gevreesde ziekte weten te vinden. Een jongen van 9 jaar, had zijn vriendjes tegen een dolle

hond verdedigd, maar werd zelf besmet. Hij werd door Pasteur geholpen. De geleerde, maar gelovige man, smeekte Gods zegen over zijn nieuw gevonden geneesmiddel. De knaap herstelde na de injectie.

O ja, de gelovige professor te Parijs werd door zijn ongelovige collega's uitgelachen. Zij geloofden niet in God, Die de hemel en aarde schiep. Zij leerden: het één is uit het ander ontstaan, het leven is uit de dood.

Als Pasteur zegt: „Het leven is uit God”, zullen zij hem wel eens laten zien, dat zij gelijk hebben.

In een fles doen zij een stukje brood en sluiten de fles dan goed af. Een poosje later komen er schimmelplantjes op het brood. Ziet de vrome Pasteur het nu? - Leven uit de dood!

Pasteur gaat nadenken. Er moeten levenskiemen in de lucht zijn geweest. Hij onderzoekt de lucht en ontdekt met de microscoop, de bacillen die het bederf brengen. Hij vindt ook, dat wijn na verwarming tot 60° C niet meer bederft. Ook voor andere producten kon hij een bepaalde tempera-

tuur vaststellen. Naar Pasteur wordt deze behandeling: pasteuriseren genoemd.

In elk land is tegenwoordig wel een Instituut-Pasteur waar het serum tegen hondsdolheid voorradig is.

LOUIS PASTEUR

Hersengymnastiek

Hallo, jongens en meisjes,

In onze nieuwe jaargang komen we jullie hersenen weer eens wat „gymnastiekles” geven. Oefen je er in, het antwoord zo vlug mogelijk, vast binnen tien tellen, te geven!

Daar steken we dan van wal met met onze eerste tiental.

1. Hoeveel dagen liggen er tussen Pasen en Hemelvaart en tussen Hemelvaart en Pinksteren?
2. Is er ook verschil tussen waternood en watersnood? Welk dan?
3. Noem eens twee spreekwoorden, waarin 't woord nood voorkomt.

4. Wie dragen wel „stenen” pakken?
5. De hoeveelste, druk besproken breedtegraad loopt door Korea?
6. In hoeveel verschijningen heeft de Here Jezus Zich na Zijn opstanding vertoond?
7. Noem eens 4 dierengeluiden.
8. Hoe heet de heilige berg van de Japannezen?
9. Je bent op zee. Aan de horizon verschijnt 'n Oceaan-stomer. Wat zie je het eerst?
10. Noem eens 3 enkelvoudige woorden, die in het meervoud 3 keer zoveel lettergrepen hebben.

PRINS BERNHARD

NAAR ZUID-AMERIKA

Deze maand maakt onze Prins een reis naar Zuid-Amerika. Het is geen vacantiereis, geen plezierreisje. De Prins heeft tot taak bekendheid te geven aan ons land, om daardoor handelsbetrekkingen aan te knopen.

Z. K.H. bezoekt de staten Argentinië, Uruguay en Chili. Zoek ze maar eens op de kaart! Vergelijk dan ook eens de oppervlakte van ons landje met deze grote staten. Je ziet dan meteen, dat de reis van de Prins over enorme afstanden gaat.

't Is geen wonder, dat deze grote staten van de aardrijkskunde van ons land al heel weinig weten. Maar nu de Nederlandse Prins zelf de staten bezoekt, krijgt dat kleine landje meer bekendheid. De kranten schrijven over de Prins en Zijn land. De geschiedenis wordt eens opgehaald. Dat alles komt de vriendschap tussen deze staten en Nederland ten goede.

Een krant in Uruguay vertelde van de lange strijd die Nederland heeft gevoerd om de onafhankelijkheid; van de strijd tegen het water; over de drooglegging van de Zuiderzee. Het blad preee de Nederlanders, die zonder kanonnen en tanks, nieuw land winnen.

Overal wordt Prins Bernhard hartelijk welkom geheten!

In Montevideo klonk het Wilhelmus! Schoolkinderen zongen het in zuiver Nederlands.

Ook de Prins sprak vriendelijke woorden via de radio tot het Uruguëse volk.

Z.K.H. wees op de punten van overeenkomst in de geschiedenis van Uruguay en die van Nederland. Hij vergeleek de nationale held van het land, Jose de Artigas, met de Prins van Oranje.

De president van Uruguay wenst een proef-emigratie van Nederlandse landbouwers. Vijf en twintig gezinnen

mogen zich op 150 km. afstand van Montevideo vestigen.

Te Buenos Aires voerde de Prins handelsbesprekingen met pres. Peron.

Deze president heeft gezorgd dat de Prins tijdens zijn verblijf in Argentinië de beschikking had over een telefoonlijn naar Nederland. De Prins heeft zo nu en dan met de Koningin en Prinsessen kunnen spreken. „Het was zo duidelijk alsof zij bij mij in de huiskamer zaten”, zei de Prins.

De prinsessen vroegen naar de nieuwe paarden die hun vader had gekregen. In de kranten hadden ze er van gelezen!

Per vliegtuig vertrok Prins Bernhard van Buenos Aires naar Santiago, de hoofdstad van Chili.

Op 30 April hoopt H. M. Koningin Juliana Haar 42ste verjaardag te vieren.

Vroeg POSTZEGEL- verramelaars

Verzamelen is op zich zelf al een mooie sport, onverschillig wat je verzamelt. Ik ken verzamelaars van lucifersmerken, van sluitzegels, van sigarenbandjes, van plaatjes, van bepaalde prentbrietkaarten enz. Welk kind heet er nog nooit sigarenbandjes verzameld? En wat kan zo'n kind dan blij zijn met een mooi bandje, vooral als anderen dat exemplaar niet hebben! En wat kun je met grote voldoening je verzameling bekijken, of aan anderen tonen. Die verzameling was immers met grote moeite en met grote liefde opgebouwd. 't Was een stuk werk van jezelf!

Jammer, dat 't zo vaak alleen maar een bevlieging is. En nu is dit het mooie van postzegels verzamelen, dat dit in de meeste gevallen geen bevlieging, maar een liefhebberij van je leven is. In alle grote plaatsen heb je postzegelwinkels en verenigingen van verzamelaars. Hoeveel grote mensen zijn er niet, die als ze maar even tijd hebben, over hun verzameling gebogen zitten.

Misschien lachen je ouders je een beetje uit, als je 'n postzegelverzameling gaat beginnen. Laat ze dan de stukjes in „Onze eigen krant” maar eens lezen. Postzegels zijn heus geen vodjes papier, waardeloos als sigarenbandjes. Wie van jongs af met verzamelen begint, krijgt langzamerhand een collectie, die een behoorlijke waarde kan vertegenwoordigen. Maar dan moet je doorzetten!

Er zijn drie soorten verzamelaars.

Ten eerste zijn er verzamelaars, op postzegelgebied die alles verzamelen, wat los en vast zit.

Iedere zegel is hun buit. Ze leggen een „wereldverzameling” aan. Alles draait bij hen om het aantal zegels. De eerste mijlpaal is er, als ze 1000 zegels bereikt hebben. 't Volgende ideaal wordt 5000 zegels. Dan 10.000 en 20.000. Hebben ze die grens over-

schreden, dan hebben ze 't idee, dat ze op dit gebied een klein beetje kunnen meepraten.

In 't algemeen begint ieder verzamelaar zo. Beginnen jullie ook maar zo! Je doet dan heel wat ervaring op. Straks kom je wel tot andere gedachten. Dan zie je in, dat je terrein veel te ruim is en dat je dus beperken moet.

Ze Vroeg of laat komt er bij de meesten de tijd, dat ze zich op één of meer landen gaan toelleggen. Natuurlijk verzamel je Nederland en Overzeese gebiedsdelen. Maar daarbij neem je nog één of meer andere landen. Welk land, dat hangt van je eigen smaak af, vaak kies je ook het land waarmee je het verst gevorderd bent. En dan is het de kunst, om zo'n land compleet te krijgen. De zegels van een land, die je niet meer verzamelt, gebruik je dan als ruilmateriaal.

Heb je je keuze bepaald, dan ga je je bezig houden met kleine verschillen; verschil van kleur, van watermerk, tanding, papiersoort, tekening enz.

Deze wijze van verzamelen heeft één

Ons werkhoekje

In het Maart-no. stond ons lekker paaskuikentje. Hier volgt de oplossing.
Horizontaal : 1. p.b. 2. arm. 3. kuirken. 4. kielen. 5. enkel. 6. neemt. 7. eieren.

Verticaal : 1. pakken. 8. bruine. 9. Mieke. 10. klem. 11. eelt. 12. N.N. 7. eend. 13. immer. 14. eikel. 15 roken. 16. emmer. 17. noot.

En nu : onze

Tekenwedstrijd

Jullie houden bijna allemaal véél van tekenen. Ja, 't is een pracht vak.

Enkele jaren geleden hebben we een tekenwedstrijd gehad, die ons nog vers in het geheugen ligt. Daar waren toen landschappen, vogels — bijv. een goudfazant — en dieren — bijv. twee windhondenkoppen — bij, als schilderijen zo mooi. Zitten er nu nog van die fijne tekenaars onder jullie?

Maar, luister 'es ! Een tekening maken, zó uit je hoofd of bij je opstel in het stijlschrift, is moeilijker, dan iets van een voorbeeld natekenen ! 't Heeft echter ook meer waarde !

Nu willen we weer eens een tekenwedstrijd houden !

In een leesboekje vond ik 'n eenvoudig, leuk gedichtje van de bekende dichteres Berendien Meyer-Schuiling.

Hier volgt het :

De trouwkoets

*De stoelen zijn mijn paarden
en ik ben de koetsier.*

*De mannen staan te kijken,
Ik men mijn paardjes fier !*

*Van moeder krijg ik nog een zweep
met bloemen aan de top.*

Dan ga ik 't bruidje halen.

Vort, paardjes ! In galop !

*En kom ik bij het hoog stadhuis,
dan ligt de looper uit.*

En sta ik buigend bij 't portier

Voor bruidegom en bruid.

Nu is dit de bedoeling. Over dit gedichtje maak je een tekening. Zo nauwkeurig mogelijk naar de inhoud.

Verder :

1e. Maak de tekening op wit papier. Graag met Oostindische inkt opgewerkt. Als het mogelijk is, hopen we van de mooiste tekening, een af-druk in de krant te zetten.

2e Schrijf op de achterkant van de tekening, je naam, voornaam (voluit), woonplaats en nader adres.

3e. Zorg er voor, dat de tekening uiterlijk 8 Mei a.s. is opgezonden naar J. Bulthuis, H.d.S. te Ten Post.

4e. De mooiste tekenaars hopen we met een leuke prijs te verrassen.

Veel succes !

nadeel. Alleen deskundigen kunnen er verrukt over zijn. Buitenstaanders vinden er maar weinig aan, en spreken smalend van „priegelwerk“.

En ten 3e is er nog een ander soort. Dat zijn de beeldverzamelaars. Deze vragen: „Met welk doel heeft men een zegel uitgegeven en wat wil de afbeelding zeggen?“

De één zet een verzameling op van dieren op postzegels, de ander van schepen, of sportafbeeldingen. Zulk verzamelen geeft heel veel voldoening. Ook willen mensen, die totaal niets om postzegels geven, zulk een verzameling graag met aandacht bekijken.

En dan eindigen ze allemaal met de opmerking: „Hè, dat wist ik niet, dat postzegelverzamelen zó aardig kon zijn“.

Zelf heb ik het meeste plezier in mijn beeldverzamelingen. Ik kom er later nog wel op terug. Maar beginnen jullie alvast maar met een land uit te zoeken, dat je het liefst verzamelt. En leg je op dat land speciaal toe. En tel maar eens, hoeveel zegels je hebt met schepen, met dieren, met landkaarten, met historische gebouwen enz. En overleg dan eens bij je zelf, welk beeld je het meest aantrekt !

Ds. Jongbloed, Muiden